

Sizifas

Sizifas viešpatavo gražiajam Korinte. Tai buvo galingas ir turtingas miestas, jo uoste sukiojosi laivai iš visų, net tolimiausių kraštų, kur tik pasiekti žinia apie klestinčią helėnų žemę. Sizifo miestą puošė puikūs sodai, plačios terosos, ryškiaspalvis dievų šventyklos.

Dievai labai mylėjo Korinto karalių ir nešykštėjo jam savo malonumų. Pasikviesdavo jį kartkartėmis net iš Olimpo, savo padangų buveinėje. Ilgus metus laimingai gyveno karalius Sizifas sveikais ir linksmas, visuomet gūvus ir ištūnas, nors jau gerai išstiejęs. Net ambrozija ir nektaras dievų maistas kunione kartą puotoson ragavo teikė jam jėgų saugojo nuo nuo senatvės

Asbe

Ir viena kartą Hadas prisiminė Sizifą. Pasijukia Charontė ir klausia, ar jau pervešes kitąpus stikro Korinto karalių. O kai senis papurtė galvą, valdovas liepė pasaukti Tanatą. Visas Hadas nuo pat įėjimo ligi giliausių, slapčiausių sferų buvo išieškotas, tačiau nei juodojo dievų, nei Sizifo nei kvapo. Tuomet Hadas išsuntė į žemę Heronį, kad tas svertų praveržilius. Visas Hadas nuo pat įėjimo ligi giliausių, slapčiausių sferų.

O Sizusas? Kas jam po mirtisatsitiko?
Sunkiai ji nubaudė dievai. Hado po žemios
trilinkas susilenkęs stumia jis milžinišką uolos
gabala. Turį užritinti i aukštą kalną. Išsijaiai
nelaimingojo nugara, ant rankų išsivertusios
gyslos, kraujas trinksi galvoje, o burna
vos gaudė kvapą.

Siaubas pagavo žemę.
Mirties sparnų šlamesys
nutraukdavo vaiko dainelę,
nuo motinos veido
nubraukdavo šypsena
Per taip truko tol, kol
Hadas vėl buvo pilnas
mirusiųjų šešėlių, ir
Charonto laivas vos
neskendo nuo jų svorio.
Tuomet Hadas liepė
Tarmatui pamąžiau
skraidyti. O, Sizifas?
Kas jam po mirties
atsitiko? Sunkiai ji
nubaudė dievai. Hado
po žemios trilinkas
susilenkęs stumia jis
milžinišką uolos gabala.

Ilgus metus vangās Tanatas sēdījo vīdārytas, o
 Lixilas sau gyvens in gyvens. Podraug su juo in
 visi žmonis žemėje tuo laikā mei ligū, mei mirties
 nepatyrē. Žmonių gimini kaip niekuomet priet
 tai ir po to paplito, o visam pasaulij riepatavo juokas,
 sveikata ir laimē. Cerberis ir Charontas išėjosi sau
 po darbas ir slapta jau stebėjosi, kad neturi ko
 veikti. Tiklai dvarios Glisicjaur laubuos kaisiai
 nuokadūvo.

Plungusis Sėklas be galb
 atkūmas pūda po Kozmū
 Javūbos valkavos ir
 tuclūvau su žanatu gėdūbe i
 žemē.
 Žemē, žemē kur gauli ir
 vūpas, kur gyverumas ir
 linkmūgē!
 Vos tik atvūkū i Korinto
 vūmus, žūdūgū supē žūdūgū
 sunūti mūdūgū dūvūti, o
 imūti, je k' tamgū,
 dūgūti pūdūgū Kozmū.

Ilgus metus vangās Tanatas sēdījo vīdārytas, o
 Lixilas sau gyvens in gyvens. Podraug su juo in
 visi žmonis žemėje tuo laikā mei ligū, mei mirties
 nepatyrē. Žmonių gimini kaip niekuomet priet
 tai ir po to paplito, o visam pasaulij riepatavo juokas,
 sveikata ir laimē. Cerberis ir Charontas išėjosi sau
 po darbas ir slapta jau stebėjosi, kad neturi ko
 veikti. Tiklai dvarios Glisicjaur laubuos kaisiai
 nuokadūvo.

Siuo būs pagave žemē.
 Atvūkū sparnū klamūgū
 nuoran klavū vūdū būmē,
 nuo motinas vado
 nuorūhūro typonū
 J'rtūgū trūko tal, kol
 Pūdas vėl būvo pūdas
 mirūnūgū, arūgū, ir
 Charontas būvo su
 nūkūmū nuo 19 svaro.
 Pūdas Pūdas lūpē
 Pūdas nuo pūdas
 atvūkūti. Pūdas
 Pūdas jam po mirties
 atvūkūti. Pūdas
 nuokadūvo Pūdas
 Pūdas nuokadūvo Pūdas
 nuokadūvo Pūdas
 nuokadūvo Pūdas

O Lixilas? Kas jam po mirties žemėje?
 Kurkai ir nuokadūvo. Kūdas po gyvens
 būdūkas vūdūkūgū stūmūgū mūdūgūgū vūdū
 gabalū. Tūdūgū vūdūgūgū vūdūgūgū. Tūdūgūgū
 nuokadūvo nuokadūvo ant rankū, vūdūgūgūgū
 gūdūgū, kūdūgūgū vūdūgūgūgū, o būdūgū
 vūdūgūgūgūgūgū.

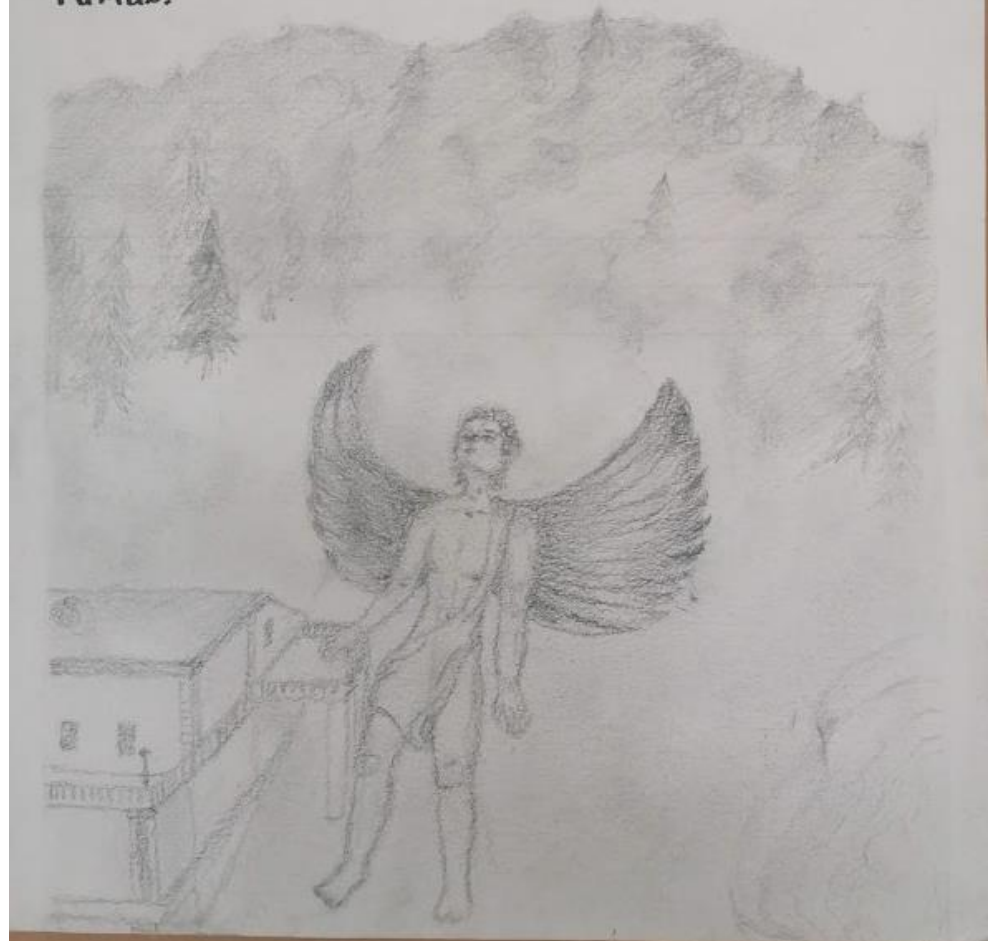
Pasiūndavo truputį
nektaro, o paskui vaisin-
davo juo savo bendrus.
Nors ir matydami jo
išdaigas, dievai žiūrė-
jo pro pirštus, nes ji
buvo labai namėgė.
Atkleidavo jam netgi
apkaltas.

Bet vieną kartą po
kažkokių įskilnių
Olimpe Siziŝas savo
rūmuose iškėlė di-
džiulę puotą ir iš-
sismaginę išplepėjo
svarbiausių dievų
paslaptį, kurią buvo
nugirdęs Dzeuso
vespatijoje.

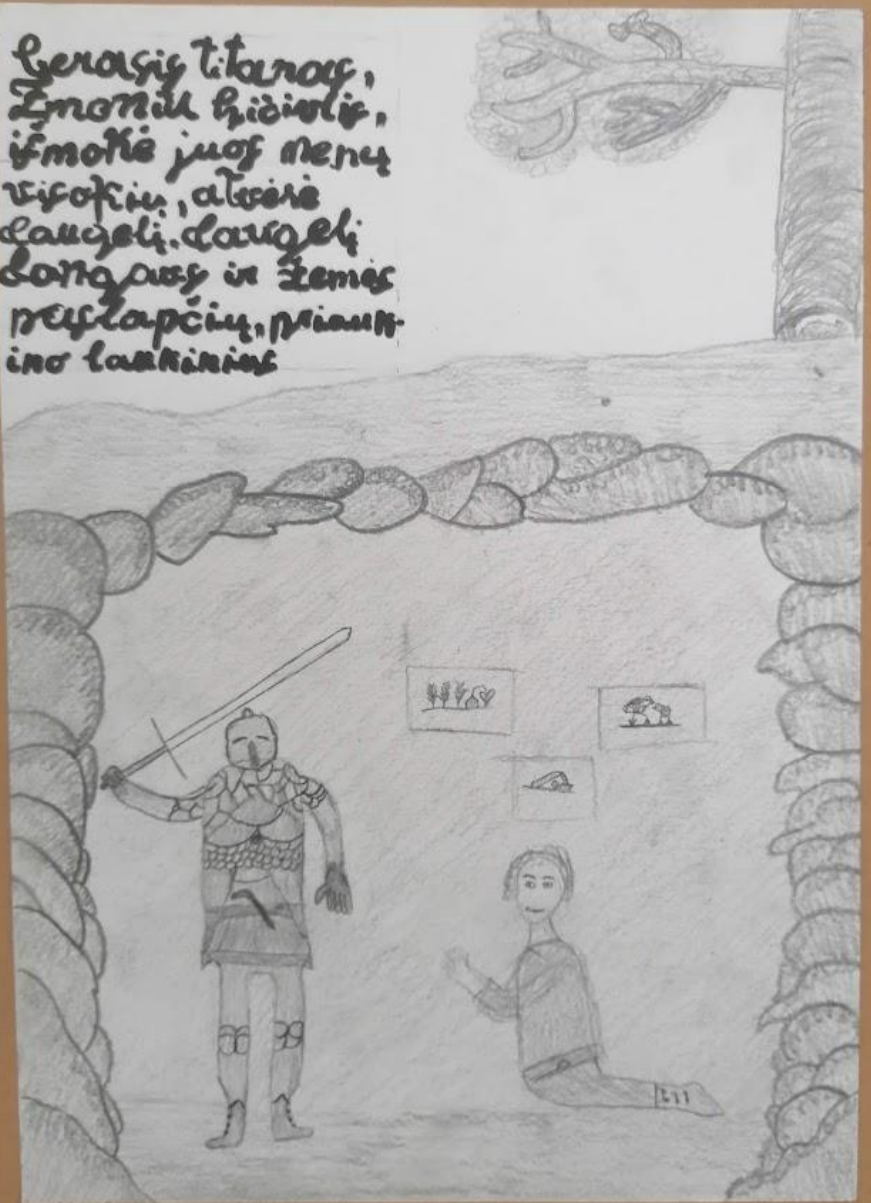
Pasiūndavo truputį
nektaro, o paskui
juo vaisindavo juo
savo bendruomenas. Nors
ir matydavo jo išdai-
gas, dievai žiūrėjo
pro pirštus, nes ji
buvo labai namėgė.
Atkleidavo jam
apkaltas.

Greitakojai dievai tai juokų darbas.
Rado jis Siziŝą puotaujantį Korinto rūmų
terasoje. Hermio akyse sutriko gudrusis
senis ir prisipažino savo kaltę. Dzeuso
pasiuntinys išvadavo Tanatą iš pančių ir
ilgametės nelaisvės. Nakties sūnus iš-
skleidė savo juodus sparnus, taip seniai
bekilotus, ir tyliai nuskrido į karaliaus
rūmus.

Gerasis titanos,
 Zmoniu hidrolis,
 ismotis juos nenu
 vifokiu, atvire
 laugeli, laugeli
 longaus ir žemes
 prastapciu, piau
 ino laukinins

Sas ir pavilmintas,
 kad netuci ne atalo
 alsimokiti vž
 Beckilimo, pu Saksy
 Sijifo skundy ir
 aimakos galy gale
 isgaido Hades ir
 Persefone. Tie gvai
 Sijifo lazinojo
 is Olimo, luby
 ir dabar loguilo
 Seno numylikinio.
 Carivuki ji ir
 sugiroje Sijifo
 nekaimy, ludo
 givzi i žeme, kad
 ferai miltelis
 duko Janoto
 globojamas,
 galety ikalbėti
 lity žmang
 deramai ji
 Palaiduoti
 Pralastingalis
 Sijilas be galo
 dekingas lyali
 Po kojam Jaktos
 valdovams ir
 tuctuojau su
 Janatu uskrido

Hermis paėmė ją už rankos ir nuvedė iš dangaus
Žemėn. Čia jis padavė mergaitei dailiai apkaltą
ir išraižytą stebuklingą skrynėlę, o paskui tieji eiti
ė garbingo ir gerasirdžio Epimėtėjo, Promėtėjo
brolio, namus. Bet prieš palikdamas ją, dievas
pasiuntė Dzeuso vandeniu prigrasino neatvėžti
skrynėlės dangio.

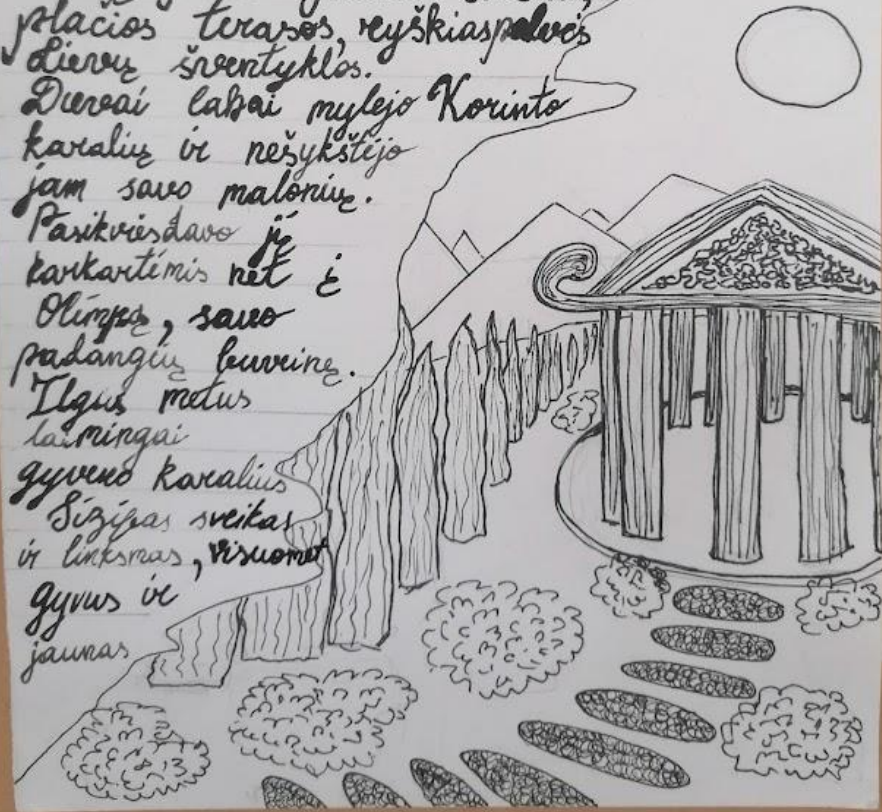
Sizijas

Sizijas viešpatavo gražiajam Korinte.
Tavo buvo galingas ir turtingas miestas,
jo uoste sukiojosi laivai iš visur, net
tolimiausių kraštų, kur tik pasieki žemia
apie klostincią helėnų žemę. Sizijos
miestas puosė puikius sodai,
japlacios terasos, ryškiaspalvės
dėvės šventyklas.

Duvali labai mylėjo Korinto
karalių ir nešykštėjo
jam savo malonių.

Parikvėsdavo jė
kankantimis net ė
Olimpas, savo
padangius leuvinę.

Ilgus metus
laimingai
gyveno karalius
Sizijas sveikas
ir linksmas, visuomet
gyvas ir
jaunas

Sit kodol liecas nakti tuho galva,
Prometejas, kaip pagelbati žmonims po

žmoniai, kuriems
jis suteiki gyvybę.
Žmonistingi tiktavo
vedami, kasro darbo
suakinti, žingni is po
žingrois atskurdami
gyvūnais perlyptis,
pamirše jū kils j
ambitūnais, lūmtis
pachopas.

Bet išdidus Dzeusas
nusprensi žmonių
gimimę atimti is Promete-
tajo valdžios. Tada jis
surauki visus žmonių
kūrin, kur anodi
ir apskalbi jū, teises

ir porūgas naujiesiems dangaus valdovams.
Už tai puzendijo maclonę ir glbą, kad nesu
tol išvūpatautas teisingu dēine ir žmonių
vajūngit.

F. S.

Gerasis titanas, žmonių bėčiulis, išmoki juos
menų visokių, atvėrė daugelį dangaus ir žemės
paslapties, prįaukino laukinius žvėris, kad tie žmo-
gū padėtų, pamokė, kaip dirbti žemę ir išsivoginti
auksinių grūdų. Parodė žiemę, kur glūdi žemės
gelmėse ligi tol nežinomi metalai – varis, sūda-
bras ir auksas.

Olimpo valdovas net sudrebėjo is pyk-
čio, pamatęs įventąją ugnį degant žemėje.
Jis vėl, norėdamas nubausiti Prometeją,
pirmiausia Dzeusas siunte nelaimę jo meili-
miems žmonėms.

Po nesepiai vykusių baisių qum-
tynių Zemė buvo tylė ir išmirusi.
Tada Prometėjas ryžosi atgaivin-
ti dykynes ir iš naujo sukurti žmo-
nių qiminę, kad toji galėtų džiaugtis
žemės dovanomis. Jis paėmė molio
qniūžulą, suvilgė jį šaltinio vande-
niu, suminkė savo dreviška is piz-
ta is ir nulipdė žmogų. Tįjano pra-
šoma, Atėnė ikvėpė žmonių kū-
nams qyvybę. Žmonės gavę At-
ėnes dovaną, atgijo. Po daug lai-
ko žmonių vis daugėjo, jie augo. Pana-
tęstai Dieusas supyko ir atėmė iš
žmonių qyvybės visam laikui.

Dievas ir itūžes Dieusas nusprendė
rūšiai nubauti abiplesą driesni tajr
angauti dieuų ir žmonių vabdova.
Jis aridamas kuo labiau iskaudinti
tį lanq - ju žinojo, kaip jis, uylt
šiuos ir Dieusis nusdėve
Jemę ugner dovanos
paukūtinis ir diekiau-
sies, malonės kuria
žmogko savo kūnūniam
buteiktį Prometėjas.

Sizofas viespatavo gražīajam Korīnte.
 Tāi buvo galīngas ar taurīngas mīestas, jō
 uoste sukōjjosō laīvaī ōš vīsū, net tolōmīausīū,
 kraštū, kur tōk pasōekē zīnōa apbe klestīnēōa
 helēnū zemē. Sizōfo mīestā puōšē puōkūs sodlāš,
 plaēōos terasos, ryškōaspalvēs dīevū šventyklōs.

Sizofas viespatavo gražīajam Korīnte.
 Tāi buvo galīngas ar taurīngas mīestas,

jō uoste
 laīvaī ōš
 tolōmīausīū,
 kur tōk
 zīnōa apbe
 helēnū
 Sizōfo
 puōšē
 sodlāš.
 terasos,
 palvēs
 šventyklōs.

sukōjjosō
 vīsū, net
 kraštū,
 pasōekē
 klestīnēōa
 zemē.
 mīestā
 puōkūs
 plaēōos
 ryškōasp
 dīevū
 Sizōfas

viespatavo gražīajam Korīnte. Tāi buvo
 galīngas ar taurīngas mīestas, jō uoste
 sukōjjosō laīvaī ōš vīsū, net tolōmīausīū, kraštū,
 kur tōk pasōekē zīnōa apbe klestīnēōa helēnū
 zemē. Sizōfo mīestā puōšē puōkūs sodlāš,
 plaēōos terasos, ryškōaspalvēs dīevū šventyklōs.

Sizofas viespatavo gražīajam Korīnte.
 Tāi buvo galīngas ar taurīngas mīestas

Tuo metu dar neseniai danguje viespatavo jaunasis dievas Dzeusas,
 sunkioj kovoj įveikęs savo tėvą Kroną ir iš aukštybių
 nutrenkęs senąją titanų giminę.

Naujasis dangaus valdovas atidžiai stebėjo, kas lidasi
 Žemėje, būkštaudamas, kad jė valdžiai tenai nekiltų kokio
 pavojaus. Mat, Žemėje buvo likęs vienas nerugalėtas titanas
 išmintingasis Prometėjas, Japeto ir Temidės sūnus.

B neseniai vykusiu baisiu grumtyniu Žemi buvo tyli ir išmirusi.
 Tada Prometėjas ryžosi atgavinti Lykynes ir iš naujo sukurti
 žmonių giminę, kad toji galėtų ūžiaugtis žemės šovanimis. Jis
 paėmė molio gniužulą, suvilgė jį šaltinio vandeniu, suminkė savo
 dieviškais pirštais ir nulipdė žmogų.